

ARROPIERO, EL VAGABUND DE LA MORT

TO: "Arropiero el vagabund de la mort". Espanya. 2009. 90 minuts. Idioma: català-castellà.
 Director: Carles Balagué. Guió: Carles Balagué. Música: Carles Pedragosa. Muntatge: Carmen M. Guzmán.
 Fotografia: Josep Gusi. Intèrprets: documental.

Si repassem la història de la crònica negra espanyola comprovarem que a la pell de brau també s'han parit uns quans esgarriuosos casos d'assassins en sèrie: Juan Díaz de Garayo Ruiz de Argandoña, conegut com *El Sacamantecas*, va violar i assassinar sis dones d'edats compreses entre els 13 i els 55 anys al període comprès entre 1870 i 1879; José María Manuel Pablo de la Cruz Jarabo Pérez Morris (conegut simplement com *Jarabo*) va ser un seductor molt cèlebre a l'època que va estar acusat de matar dos homes i dos dones (una d'elles embarassada) als anys 50 per recuperar una penyora d'amor (un anell); més recentment José Antonio Rodríguez Vega amb un passat delictiu primer com a violador (el violador de la moto) va passar posteriorment a assassinar 16 dones d'edat avançada en el curt termini d'un any (El *Mataviejas* de Santander) acabant cosit a punyalades (ni més ni menys que 89!) per part de tres reclusos l'octubre de 2002 al penal de Salamanca on complia condemna.

Manuel Delgado Villegas, el *Arropiero*, nascut l'any 1943, fill d'un venedor d'arrop (d'ací li ve el malnom), va ser un violador bisexual al qual se li van atribuir vuit morts, però que va confessar quaranta més, catorze d'aquestes també investigades. L'*Arropiero* va ser detingut el 1971 al Puerto de Santa María després d'estrangular Antonia Rodríguez Relinque, una minusvàlida psíquica amb la qual mantenia una relació més o menys estable. La van trobar amb els leotards nugats al coll, sembla que la va matar mentre mantenien relacions, i és que l'*Arropiero* solia mantindre relacions sexuals amb les seues víctimes, fins i tot després de mortes (necrofilia).

El seu primer advocat defensor (d'ofici) Juan Antonio Roqueta Quadras-Bordes va declarar que si el soltaven "no tardarien en aparèixer, a les poques hores, quatre o cinc cadàvers"

Amb tot, l'*Arropiero* mai va estar legalment jutjat, l'Audiència Nacional el va considerar malalt mental i, per tal cosa, mancat de responsabilitat penal, ordenant el seu ingrés en un centre psiquiàtric l'any 1978, després de set anys repartits entre Carabanchel i Fontcalent. L'any 1998 va morir per problemes respiratoris (EPOC) al psiquiàtric de Santa Coloma de Gramanet notablement envellit.

Les proves mèdiques que se li van practicar van permetre descobrir que era posseïdor de la trisomia sexual *XXY*, trisomia que, en moltes ocasions, va lligada a un augment de l'agressivitat i una disminució de la capacitat mental.

Un personatge d'aquestes característiques no podia passar desapercebut a Carles Balagué, cineasta i crític amb una trajectòria cinematogràfica en la qual la crònica negra espanyola és ben present; *Adela* (1986), *El amor es extraño* (1988), *Mal de amores* (1993) i *Asunto interno* (1995) estan basades directa o indirectament en fets delictius verídics i, fins i tot, els seus darrers documentals; *La Casita Blanca* (2002) i *De Madrid a la Luna* (2006) s'ocupen de la part més oculta de la història i societat espanyoles.

El film de Balagué és un interessantíssim i sobri documental magníficament realitzat amb els complements d'una impecable fotografia de Carles Cusi i una bella partitura de Carles Pedragosa. De visió molt recomanable!

utiye cinema

REVISTA DEL CINE CLUB UTIYE
 Juny 2009 - Número 93

dijous 25 i divendres 26 de juny a les 22:30 h i diumenge 28 a les 20:15

Martínez Valls, 27 - 46870 ONTINYENT (València)
 Tel: 96 191 12 96

Horaris aproximats:
dijous nit, divendres nit i diumenge vesprada.
CONSULTEU CARTELLERA EN WWW.UTIYE.CAT

Ontinyent
 DIARI ELECTRÒNIC INDEPENDENT

EL TELER
 Tota la informació del Cine-Club a... www.utiye.cat

96 291 70 14
www.sainel.es

INSTALACIONES ELECTRICAS	CONTROL DE ACCESOS
ILUMINACION	CIRCUITO CERRADO DE TELEVISION
ODONTOLOGIA	AUTOMATIZACION INDUSTRIAL
EQUIPAMENTOS FISIOBAR Y S.P.A.	DIRECCION DE INCENDIOS
CALEFACCION Y AIRE ACONDICIONADO	INSPECCIONES TECNICAS
CONTROL DE PRODUCCION	TELECOMUNICACIONES
CONTROL DE FREQUENCIA	ENERGIA SOLAR

PATROCINA:

AJUNTAMENT d'ONTINYENT
 REGIDORIA DE CULTURA

CINE CLUB UTIYE

Unes targetes de Cine

Amb les targetes de **Caixabonysent** obtindràs un descompte d'1 euro per entrada*.

EDITA: CINE-CLUB UTIYE d'ONTINYENT
 Informació: www.utiye.cat
 Correu electrònic: utiye@utiye.cat
 Dep de Cultura Ajuntament d'Ontinyent - Tel: 96 291 17 44 - info@recerca.net
 Maquetació, Muntatge i Impressió: Crea 2 Estudios® - Ontinyent

NO EM DEMANES QUE ET BESE PERQUÈ ET BESARÉ

TO: "No me pidas que te bese porque te besaré". Espanya. 2008. 95 min. Idioma: català. Director: Albert Espinosa. Guió: Albert Espinosa. Muntatge: Alberto del Toro. Fotografia: Mario Montero. Música: Aritz Villodas. Intèrprets: Eloy Azorín, Albert Espinosa, Teresa Hurtado de Ory, Roberto Enriquez, Pablo Rivero, Jan Cornet, Rebeca Comerma, Andreu Rifé, Golan Yosef.

No me pidas que te bese porque te besaré, és debut en la direcció d'Albert Espinosa guionista de *Planta 4*, *Tu vida en 65* i *Va a ser que nadie es perfecto*. Protagonitzada per Eloy Azorín, Teresa Hurtado de Ory, Pablo Rivero, Roberto Enriquez i el propi Albert Espinosa.

La cinta segueix la línia de mesclar temes difícils amb comèdia aconseguint unes històries agredolces que han enganxat a l'espectador (*Planta 4* va ser la segona pel·lícula espanyola més taquillera del 2003 i *Va a ser que nadie es perfecto*, la cinquena del 2006). En aquesta ocasió es barregen en clau de comèdia els problemes de relació d'una parella dies abans del seu casament i d'un grup de xics especials que els ajudaran en els seus problemes de comunicació.

El director ha explicat: "Sempre he cregut que el cinema pot canviar les coses. A mi m'ha canviat la vida moltes vegades". Per a Espinosa "el cinema moltes vegades crea un tòpic". Així, amb *Planta 4* va voler lluitar contra el tòpic de què el càncer sempre havia de ser el xiquet sense cabell, trist i morint. "Vaig explicar la meua realitat, perquè jo vaig tindre càncer dels 14 als 24 anys. Vaig perdre una cama, un pulmó i vaig ser feliç. La realitat la vaig deixar palesa a la pel·lícula i el més bonic no va ser l'èxit de la cinta sinó que les visites als hospital van augmentar un 65%, la gent volia veure als xiquets amb càncer, perquè ja no els mirava amb tristesa".

Ara, amb *No me pidas que te bese porque te besaré*, el director desitjava parlar de "les mal anomenades minusvalies psíquiques, perquè preferisc denominar-les especials, ja que estar amb ells et fa sentir especial". Per eixos motius, "m'encantaria que el film canviara la visió de molta gent sobre els especials, que ajudara a què finalment se'ls veuera de manera real", afegeix Albert Espinosa. Per al realitzador la pel·lícula "és un xicotet homenatge als especials, a la gent que més adora, a la que no forma part d'aquest món, a la gent que no encaixa però que aconsegueix fer-nos entendre perquè la resta de persones estem ací".

La crítica ha arrellegat alguns punts interessants sobre la pel·lícula:

1. Està basada en l'obra de teatre amb el mateix títol que va estar 3 anys en cartell a Barcelona, en 5 teatres diferents.
2. La cançó principal del film la canta Macaco.
3. La recerca dels actors especials va durar prop d'un any i mig. Va ser un càsting on es van veure més de 200 actors.
4. Tota la companyia d'Albert Espinosa, "Los Pelones" ix en la pel·lícula.
5. En els assajos els xics que feien paper d'especials van eixir al carrer per tal de provar els seus personatges. "Va ser preciós veure de quina manera funcionaven els personatges. Era increïble veure com la gent pensava que eren especials. Els van regalar moltes coses i era brutal observar com la gent canvia quan veu a eixos xics especials", afegeix el director.

dijous 4 i divendres 5 de juny a les 22:30 h i diumenge 7 a les 20:15 h

ELLA ÉS EL PARTIT

TO: "Leatherheads". USA. 2008. 114 minuts. Idioma: anglès.

Director: George Clooney. Guió: George Clooney, Steven Soderbergh, Duncan Brantley, Rick Reilly, Stephen Schiff. Música: Randy Newman. Fotografia: Newton Thomas Sigel. Intèrprets: George Clooney, Renée Zellweger, John Krasinski, Jonathan Pryce, Stephen Root, Wayne Duvall, Keith Loneker, Malcolm Goodwin, Matt Bushell, Tim Griffin, Robert Baker, Nick Paonessa

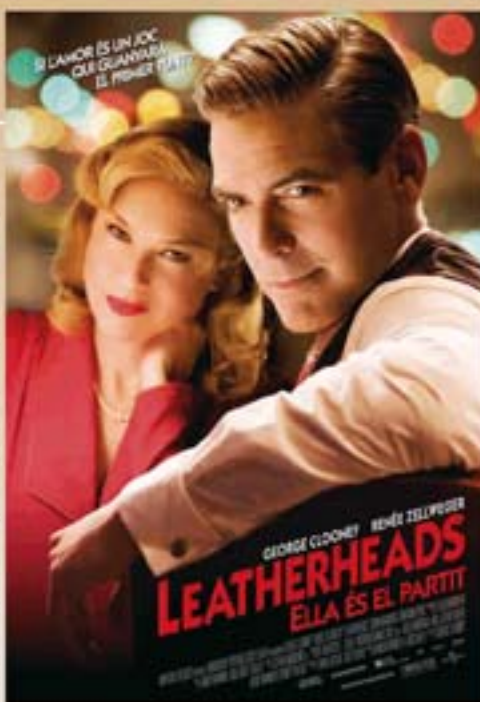
Dodge Connelly (Clooney) capitaneja un equip de rugby professional en els temps en què aquest esport no tenia tants seguidors, sols en els ambients universitaris, com es demostra en el muntatge que obri la pel·lícula.

Quan l'equip es disol per falta de patrocinadors, Dodge decideix donar un colp d'efecte i convenç l'heroi americà del moment, Carter Rutherford (J. Krasinski) per a què jugue amb ells, assumint que la seua imatge omplirà els estadi. A ells se'ls unirà Lexie (la Zellweger), una periodista independent, orgullosa de la seua femineïtat en un món d'hòmens.

La seua missió serà, però, desprestigiarheroi americà, després d'haver rebut la informació de què

tota la seua heroicitat no és més que un muntatge publicitari. A partir d'ací *Ella és el partit* juga les cartes que la comèdia clàssica tan bé va utilitzar en el seu temps, amb una naturalitat que posa de relleu en tot moment que es tracta d'un *pastiche*, com tants altres que assomen per la gran pantalla, sabent utilitzar eixa condició com a vehicle per narrar allò que la pel·lícula es proposa.

El film s'obri amb unes imatges en color sèpia que, tot i desaparèixer, creen l'atmosfera de tota la pel·lícula. També deixa clar des de l'inici que es tracta no sols d'una comèdia, sinó d'una comèdia que assumeix els modes i l'estètica d'eixe subgènere clàssic denominat *screwball comedy* (traduït com comèdia estrafolària o excèntrica), i la fotografia que serveix de transmissor ens mostra que estem davant d'una reconstrucció d'una època, l'homenatge a un tipus de cine, d'igual forma situa, de manera precisa, la mirada en el passat, talment com si fóra un somni.

dijous 11 i divendres 12 de juny a les 22:30 h i diumenge 14 a les 20:15 h

II MOSTRA ITINERANT DE CINEMA I VÍDEO INDÍGENA

Iniciativa en suport dels realitzadors i de les realitzadores, productores i directors indígenes, en la construcció d'una forma pròpia d'expressió a través del cinema i la comunicació audiovisual.

dijous, 18 de juny a les 22:15 hores

Eso viene sucediendo. Mèxic. 12 min. Poble: Mixe.

Direcció: Fabiola Gervacio C. (Mixe)

Sinopsi: Dones indígenes de la regió de l'Istme de Tehuantepec s'organitzen i denuncien les violacions dels seus drets reproductius.

Inhaladores. Austràlia. 15 min. Poble: Aborígens australians.

Direcció: David Vadiveloo

Sinopsi: Alienada per la seua família i pels seus amics, Della acudix a la inhalació de gasolina i abandona la seua germana, en una decisió difícil. Per a realitzar aquesta pel·lícula no es van utilitzar actors, només gent de la comunitat, i és el producte d'un procés de set anys de treball amb el poble.

Mi primer contacto. Brasil. 56 min. Poble: Ikpeng, parc de Xingu i Mato Grosso.

Direcció: Mari Correa i Kumaré Txicao

Sinopsi: En 1964, els indis Ikpeng tenen el seu primer contacte amb l'home blanc en una regió prop del riu Xingu, en el Mato Grosso (Brasil). Amenaçats per invasions de buscadors d'or en el seu territori, van ser transferits a la Reserva Indígena del Xingu, on encara viuen. No obstant, els Ikpeng patixen l'exili de les seues terres ancestrals i lluiten ara per a reconquistar-les.

Soy defensor de la selva. Equador. 23 min. Poble: Kichwa de Pastaza.

Direcció: Heriberto Gualinga Montalvo

Sinopsi: Sarayaku és una comunitat kichwa ubicada en l'Amazònia equatoriana que manté la seua tradició, cultura, i forma de vida pròpia. A mitjan de 2002 l'empresa petrolera argentina C.G.C. (Companya General de Combustibles) realitza sense el consentiment de la comunitat una sèrie de prospeccions sísmiques. Un poble xicotet enfront d'un gegant.

Mostra Itinerant de Cinema i Vídeo Indígena a Ontinyent

divendres, 19 de juny a les 22:15 hores

Voces del desierto. Sahara. 58 min. Poble: Saharauí.

Direcció: Javier Pérez y Jesús Álvarez

Sinopsi: Parlar en castellà amb i els habitants del desert del Sàhara, per a dos mexicans, va ser extraordinari. En 10 dies vam recórrer la seua terra, la seua música, la seua dansa, els seus cors, la seua religió laica i tolerant, els seus vestits i turbants, les seues rialles i somriures, vivint l'hospitalitat que imposa la llei del desert a descendents de les ètnies que millor van adaptar instint i cultura.

Guatemala tierra arrasada. Guatemala. 42 min. Poble: Maia.

Direcció: José Gaya

Sinopsi: En 1996 es van firmar els acords de pau a Guatemala, després de 36 anys de guerra civil i més de 200.000 morts. Aquest documental dona la paraula als testimonis del terror més absolut que es va viure durant principis dels anys 80.

diumenge, 21 de juny a les 20:15 hores

Renacer: historia de una movima. Bolívia. 48 min. Poble: Movima.

Direcció: José Ignacio Yalahuma

Sinopsi: Reflectix l'exploació que han patit els movima a les hisendes ramaderes de l'Amazònia de Bolívia, la despulla de les seues terres i les seues esperances d'enfortir la seua forma pròpia de vida. Primera producció de ficció realitzada pels propis indígenes movima.

Los Guerreros del Arco iris. Bolívia. 60 min.

Realització: Cooperativa Humana/YVKE Mundial

Sinopsi: Aquest documental relata la lluita del poble bolivià durant i després de l'aprovació de la nova Constitució per part de l'Assemblea Nacional Constituent, així com la reacció de grups polítics i de l'oligarquia de les quatre províncies de l'orient del país, que han manipulat a una part de la població perquè els recolzen en les autonomies secessionistes.

Del azul al cielo. Guatemala. 22 min. Poble: Maia.

Direcció: Ana Carlos

Sinopsi: El vídeo narra les conseqüències socials i personals del genocidi a Guatemala. Paula Nicho Cúmez, pintora autodidacta, ens trasllada a aquesta realitat a través de la vida d'una xiqueta de San Juan Comalapa, Guatemala, que creix davall les atencions del seu iaio, qui li ensenya a pintar. Ella ignora la verdadera causa de la desaparició i mort de sa mare.

